

...Adı Alparslan, soyadı Cavanşirdir. Mənim uşaqlıq dostum. Bu hekayəti mənə danışanda 14 yaş vardı. Onun ağıllı oğlan olduğunu bildirdim, fəqət bu qədər yurdsevər, cəsur olduğundan xəbərim yox idi. Bütün bunları öz dilindən eşitdiyim hekayətində duydum. Alparslanın hekayətindən siz də agah olun.

“Həyatımızdəki söyüd ağacının altında ovcumu açıb dayanmışdım. Söyüdü salxımlarından ovcuma parıldayan yaşıl dənələr tökülürdü. Dənələr getdikcə çoxalırdı. Ovcum dolanda isti barmaqlarımdan bədənime yayılırdı. Sonra parıltı böyüyüb Günəşə çevrildi. Günəş gözlərimi qamaşdıranda ...yuxudan ayıldım. Üzüm və əllərim hələ də isti idi. Yuxumu nənəmə danışdım. Nənəm gülümsəyib dedi ki, söyüdü

Günəş boyda sevinc...

(esse)

salxımından düşən dənələr dərslərindən aldığı “beş”lərdi, Günəşin parıltısı isə sənin sevincindi.

Mən, doğrudan da, bütün fənlərdən beş alıram. Məqsədım böyüyəndə polis olmaqdır. İnsanları oğrulardan, quldurlardan qoruyacağam. Eynən atam kimi. Atam polis zabıtidir, özü də Türkiyədə oxuyub. İndi bizim rahatlığımızı qoruyur. İş çoxdu, çox vaxt evə biz yatandan sonra gəlir. Axı o, tək bizim yox, bütün azərbaycanlı uşaqların keşiyini çəkir. Onun polis mündirindən çox xoşum gəlir. Düşünürəm ki, səngərdə Vətənin keşiyini çəkən əsgərlərlə polislərimiz eyni işi görürlər. Çünki on-

ların biri Azərbaycanı xarici, o biri isə daxili düşmənlərdən qoruyur. Bu fikrimi atama deyəndə, mənimlə razılaşdı. Amma onu da dedi ki, sən hələ tələmə, hansı peşəni seçəcəyinə böyüyəndə qərar verərsən.

...Atamla bu söhbəti yay təttilində etmişdik. Payızda Vətən müharibəsi başlandı. Düşmənin Qarabağı, baba yurdum Füzulini işğal etdiyini bildirdim. Bunu bizə məktəbdə müəllimimiz, evdə atam danışmışdı. Axı, ermənilər niyə bizim Qarabağımızı ələ keçiriblər? Məgər onların öz torpaqları yoxdur? Nəyə görə Şuşada ermənilər yaşamağıdır? Bu sualları atama tez-tez verirdim. O isə cavab verirdi ki, tezliklə Qarabağı düşməndən azad edib, oraya qayıdacağıq.

Məktəbimizdə “Hərbi vətənpərvərlik nədir?” mövzusunda sinif saati keçirilirdi. Müəllimimiz bizə Milli Qəhrəmanımız Mübariz İbrahimov haqqında danışdı. Deyirdi ki, Mübariz bu gün Qarabağı işğalçılardan azad edən əsgər və zabıtlar üçün bir nümunədir. Evdə atamla da bu mövzuda söhbət elədik. O, mənə vətənpərvərlik, fədakarlıq, qəhrəmanlıq, şəhidlik barədə maraqlı hekayətlər danışdı. Həmin sözlər beynimə birdəfəlik həkk olundu. Bunları əyani şəkildə hər gün televizorda verilən cəbhə xəbərlərindən də eşidirdim. Düşməni məhv edən igid əsgərlərin, cəsur komandirlərin adları çəkilirdi. Onlar Qarabağı qarış-qarış işğalçılardan geri alırdılar. Yaşım orduda xidmət etməyə çatmasa da, özümü Vətənin keşiyində duran əsgər kimi hiss edirdim və bundan qürur duyurdum. Qurtuluş savaşımızda qardaş Türkiyənin Azərbaycanı tək buraxmaması məni lap sevindirirdi. Həmin anlarda hamıdan çox türküyəli dostum Mehmet yadıma düşürdü.

Hə, onu da deyim ki, sosial şəbəkədə Türkiyədən xeyli dostum var. Ərzurumlu Mehmet Fatehlə bir-birimizi elə gözəl

başla düşürük ki... O da mənim kimi şeiri, musiqini çox sevdi. Bu yaxınlarda Mehmet mənə bir şeir göndərib. Onu Ərzurumlu şair Kabakçı Esed yazıb, üstəlik mahnı da bəstələnib. Şeir belədir:

**Gün gedəndə, Ay gələndə gəl, oğlum,
Cahan yanar sən güləndə gül, oğlum.
Bir yol vardır haqq yoludur, bul, oğlum,
Yeri bilmək, göyü bilmək, bil, oğlum,
Bil, oğlum!
Səndən gedər sonsuzluğa yol, oğlum,
Dörd bir yana salmalısən kol, oğlum.
Əkməyini ac olanla böl, oğlum,
Haram yemə, haqq yolunda öl, oğlum,
Öl, oğlum!
Vətəninə göz dikəni əz, oğlum,
Dostun kimdi, düşmənin kim, sez, oğlum.
Tarixini şərəflinlə yaz, oğlum,
Yaz oğlum!**

...Şeire görə Mehmetə təşəkkür elədim, cavabında ona bu fotosəkili göndərdim.

Bu şəkil noyabrın 8-də Bakıda çəkilib, Şuşanın azad edildiyi gün. Qələbə xəbərini Ali Baş Komandanımızın elan etdiyi həmin o tarixi gün. Heç unutmuyacam: səhər yuxudan ayılanda hər yandan atəşfəşanlıq səsləri eşitdim. Nənəm evyanda kimlərsə əlini yelləyirdi. Küçəboyu piyadalar, maşınlardakı adamlar əllərində iki bayraq tutmuşdu. Azərbaycanın və Türkiyənin bayraqlarını! Hilallı, ulduzlu əkiz bayraqları! Nənəm sevincindən ağlayırdı. Mən də özümü saxlaya bilmədim...

O axşam Mehmetə göndərdiyim şəklin altında bu sözləri yazdım: “Mən o qız qar-daşımı tanıyıram. Amma əlindəki bayraq mənim üçün çox əzizdir. Sən də mənim üçün doğmasan. Böyüyəndə dost və qardaş olaraq qalacağıq”.

...Həmin axşam nənəm bayram süfrəsi açmışdı. Hamımız əyləşib atamı gözləyirdik. Nəhayət, gecə yarısı atam gəldi. Onsuz da sevincdən gözümüzə yuxu getmirdi. Bir də ki, bütün Bakı ayaq üstə idi. Hər tərəfdən atəşfəşanlıq səsləri gəlirdi. Atam hamımızı bir-bir qucaqlayıb bağrına bas-

di. Mənim alınımdan öpüb dedi ki, bu günün yadında saxla, indi gördüklərini gələcəkdə övladlarına, nəvə-nəticənə danışarsan. Onu sakitcə dinləyən nənəmin gözləri parıldayırdı. Bu parıltı mənə yayda gördüyüm yuxunu xatırlatdı. O an nənəm sanki ürəyimi oxudu, başımı sıgallaya-sıgallaya belə dedi:

– Alparslan! Yayda gördüyün o yuxunun əsl mənası indi bəlli oldu. Söyüdü salxımından ovcuna tökülən parıltılı yaşıl dənələr düşməndən azad edilən kəndlərimiz, şəhərlərimiz, səni yuxudan oyadan həmin Günəş isə Zəfər sorağı imiş. Yəni, bizim salxım söyüdümdə Vətən Müharibəsində Zəfərimizin müjdəsini yuxuda sənə Günəş şəklində çatdırıb.

Nənəmin bu sözlərindən sonra atam onun əlindən öpüb alınına sıxdı. Dönüb bizə baxdı. Mən, bacım, anam da eyni hərəkəti etdik. Axı, Vətənə Ana deyirik. Hər ikisini bax beləcə öpüb gözümüzün üstündə saxlamalıyıq.

...Atam düz deyir, bu günləri heç vaxt unutmamalıyam. Xoşbəxtəm ki, doğma yurdum, Vətənim işğaldan azad oldu. Onu yağılardan qoruyan güclü ordumuz var.

Bu günlər bir suala cavab tapa bilmirəm: böyüyəndə polis olum, yoxsa hərbiçi? Hələ vaxtım var. Qərarımı hərbi xidmətə çağırılarda verəcəyəm...”

P.S. Alparslan hekayətini danışib qurtaranda onu bağrıma basmaqdan özümü saxlaya bilmədim. Və düşündüm ki, indi artıq 17 yaşının içində olan niyyətmin danışdığı, vətənpərvərlik ruhuna bələnməmiş real hekayəti sizinlə bölüşməyim yerinə düşər...

**İ.HƏSƏNQALA
XQ**

